

گزارش

میان تعویق و تأکید بر برگزاری: انتخابات در تقاطع تصمیم انتخابات شوراها در سایه تردید و تأکید

شش‌روزه؛ کمتر از چند هفته مانده به زمان اعلام‌شده برای برگزاری انتخابات هفتمین دوره شوراهای اسلامی شهر و روستا، هم‌زمان با اعلام آمادگی کامل نهادهای اجرایی و نظارتی، بحث‌هایی درباره احتمال تعویق این انتخابات نیز مطرح شده است؛ بحثی که از دل شرایط خاص کشور برآمده و حالا به یکی از محورهای تحلیل در فضای سیاسی و شهری تبدیل شده است.

تقویم رسمی، روز جمعه ۱۱ اردیبهشت را به عنوان زمان برگزاری انتخابات شوراها در سراسر کشور نشان می‌دهد؛ تاریخی که به گفته مسئولان، تمامی مقدمات اجرایی آن از ماه‌ها قبل آغاز شده و اکنون در مراحل نهایی قرار دارد. محمدصادق معتمدیان، استاندار تهران، با تشریح روند برگزاری این انتخابات، از پایان مراحل ثبت‌نام، بررسی صلاحیت‌ها و اعلام فهرست نهایی داوطلبان تا ۲۶ اسفندماه خبر داده است. او می‌گوید در استان تهران ۹۰۰۴ نفر برای حضور در رقابت‌ها ثبت‌نام کرده‌اند که از این میان پس از انصراف ۱۶۵ نفر و عدم تأیید صلاحیت ۳۸۱ نفر، در نهایت ۸۴۵۸ نفر در ۲۷ حوزه شهری تأیید شده‌اند.

به گفته او، ترکیب داوطلبان نشان‌دهنده رشد نسبی حضور زنان در این دوره است، به طوری که ۱۵۷۱ نفر از تأییدشدگان را بانوان تشکیل می‌دهند و سهم آنها به بیش از ۱۷ درصد رسیده است. معتمدیان همچنین از پیش‌بینی بیش از هفت هزار شعبه اخذ رأی در استان تهران خبر داده؛ رقمی که حدود ۱۰ درصد از کل شعب ک کشور را شامل می‌شود و به گفته او بیانگر «نقش تعیین‌کننده تهران» در این انتخابات است.

استاندار تهران با تأکید بر اینکه ستاد انتخابات استان از زمان ابلاغ وزارت کشور فعال شده، اعلام کرده زیرساخت‌های لازم، به‌ویژه با توجه به برگزاری تناسبی انتخابات در تهران فراهم شده و شرایط برای برگزاری انتخاباتی رقابتی مهیاست. او همچنین با اشاره به تأیید صلاحیت بیش از ۹۴ درصد داوطلبان، این موضوع را نشانه‌ای از شکل‌گیری رقابتی گسترده ارزیابی کرده است. محمدصادق جوکار، رئیس هیئت نظارت شوراها جزئیات بیشتری از روندهای نظارت و حقوقی انتخابات ارائه کرده است.

او با اشاره به برگزاری سی‌وششمین نشست اعضای هیئت مرکزی نظارت، توضیح داده در این جلسه، پرونده‌های ارجاع‌شده از هیئت‌های عالی نظارت در استان‌ها به طور دقیق مورد بررسی قرار گرفته است؛ پرونده‌هایی که عمدتاً به وضعیت صلاحیت داوطلبان و اعتراض‌های ثبت شده مربوط می‌شود. جوکار تأکید کرده هیئت مرکزی نظارت، به همراه ستاد انتخابات وزارت کشور، آمادگی کامل برای برگزاری انتخابات در زمان مقرر را دارد و تمامی فرایندهای قانونی در حال شدن است. به گفته او، نتایج بررسی صلاحیت داوطلبان در روستاها و بخش‌ها به وزارت کشور اعلام و این نتایج نیز به‌صورت رسمی به داوطلبان ابلاغ شده است.

او در ادامه به روند رسیدگی به اعتراض‌ها پرداخته و گفته داوطلبانی که صلاحیت آنها رد شده، به مدت چهار روز فرصت دارند اعتراض خود را از طریق سامانه جامع انتخابات وزارت کشور یا به صورت حضوری در فرمانداری‌ها و بخشداری‌ها ثبت کنند. پس از پایان این مهلت، هیئت‌های نظارت شهرستانی وارد عمل می‌شوند و حداکثر یک هفته فرصت دارند تا اعتراض‌ها را بررسی و نظر نهایی خود را اعلام کنند.

به گفته رئیس هیئت مرکزی نظارت، تصمیم این هیئت‌های شهرستانی درباره داوطلبان روستاها و بخش‌ها، قطعی و نهایی است و پس از آن، فرایند بررسی صلاحیت‌ها به پایان می‌رسد. این تأکید بر «قطعیّت» تصمیم‌ها، از نگاه ناظران، نشان‌دهنده تلاش برای تثبیت چارچوب‌های حقوقی انتخابات در آستانه برگزاری آن است.

جوکار همچنین با اشاره به هماهنگی میان نهادهای مختلف، از تعامل نزدیک میان هیئت‌های نظارت، وزارت کشور و سایر دستگاه‌های مسئول خبر داده و این هماهنگی را یکی از عوامل کلیدی در برگزاری «انتخاباتی منظم و در موعد مقرر» دانسته است.

این تصویر رسمی، روایتی از یک انتخابات آماده برگزاری در موعد مقرر ارائه می‌دهد؛ اما در لایه‌های دیگر از فضای سیاسی و کارشناسی، نشانه‌هایی از تردید دیده می‌شود.

برخی تحلیل‌ها حاکی از آن است که با توجه به شرایط خاص کشور، برگزاری انتخابات در زمان تعیین‌شده ممکن است با چالش‌هایی همراه باشد. این دیدگاه بر این فرض استوار است که انتخابات، به‌ویژه در سطح محلی، نیازمند حداقلی از ثبات، تمرکز مدیریتی و امکان مشارکت گسترده شهروندان است؛ مؤلفه‌هایی که در شرایط بحرانی ممکن است تحت تأثیر قرار گیرند.

در همین چارچوب گفته می‌شود تلاش‌هایی نیز برای طرح موضوع تعویق انتخابات صورت گرفته است؛ هرچند این تلاش‌ها تاکنون به تصمیم رسمی منجر نشده و همچنان در سطح گمانه‌زنی باقی مانده است.

در مقابل، گروهی دیگر از تصمیم‌گیران و ناظران، بر ضرورت برگزاری انتخابات در زمان مقرر تأکید دارند. از نگاه آنها، استمرار فرایندهای قانونی در شرایط دشوار نشانه‌ای از ثبات ساختاری و کارکرد نهادهای حاکمیتی است. این گروه معتقدند تعویق انتخابات می‌تواند پیامدهایی برای مشروعیت نهادهای محلی و تداوم مدیریت شهری به همراه داشته باشد.

در این میان، حضور رئیس‌جمهور در ستاد انتخابات در میانه شرایط بحرانی، از سوی برخی به عنوان سیگنالی سیاسی تعبیر شده است؛ نشانه‌ای از اینکه دولت تمایل دارد روند برگزاری انتخابات بدون تغییر در زمان‌بندی ادامه یابد. این اقدام، به‌ویژه در فضای آبهام، از نظر برخی تحلیلگران تلاشی برای ارسال پیام «آمادگی و کنترل شرایط» تلقی می‌شود.

با این حال، کارشناسان حوزه مدیریت شهری نگاه محتاطانه‌تری دارند. آنها تأکید می‌کنند کیفیت انتخابات فقط به برگزاری آن در موعد مقرر محدود نمی‌شود، بلکه به میزان مشارکت، سطح رقابت واقعی و امکان طرح مطالبات شهری نیز وابسته است. از این منظر، اگر شرایط کشور به‌گونه‌ای باشد که این مؤلفه‌ها تضعیف شود، تعویق کوتاه‌مدت می‌تواند به بهبود کیفیت فرایند دموکراتیک کمک کند.

در حالی که همه نشانه‌های رسمی از حرکت قطار انتخابات شوراها به‌سوی ایستگاه ۱۱ اردیبهشت حکایت دارد، رمزپه‌هایی از امکان تغییر مسیر نیز شنیده می‌شود. اکنون این انتخابات در نقطه‌ای قرار گرفته که تصمیم‌گیری درباره زمان برگزاری آن، فقط یک انتخاب اجرایی نیست، بلکه می‌تواند بر برداشت عمومی از ثبات، مشارکت و کیفیت حکمرانی محلی نیز تأثیر بگذارد.

نورا حسینی؛ در شهری که هر خیابانش لایه‌ای از تاریخ را در خود پنهان کرده، این روزها نشانه‌های زخمی تازه دیده می‌شود؛ زخمی که نه‌فقط بر پیکر ساختمان‌ها، بلکه بر حافظه جمعی یک شهر نشسته است. گزارش کمیته گردشگری و میراث فرهنگی شورای شهر تهران تصویری از گستره آسیب‌ها ارائه می‌دهد؛ گزارشی که نشان می‌دهد در پی حملات اخیر، دست‌کم ۱۳۰ موزه، بنای تاریخی و محوطه فرهنگی در سراسر کشور هدف قرار گرفته‌اند و دراین‌میان، تهران با ۶۶ اثر آسیب‌دیده در صدر قرار دارد. در این فهرست نام‌هایی دیده می‌شود که برای بسیاری از ایرانیان فقط یک بنا نیستند، بلکه بخشی از هویت تاریخی و فرهنگی کشور به شمار می‌آیند؛ از کاخ گلستان تا بازار تاریخی تهران، از ارگ قدیمی شهرت تا کاخ‌های دوره پهلوی. این گزارش براساس مشاهدات میدانی، منابع خبری و بررسی‌های انجام‌شده تا ۱۴ فروردین ۱۴۰۵ تنظیم شده و تأکید می‌کند ابعاد واقعی خسارت‌ها هنوز به طور کامل روشن نشده است.

تهران؛ گنجینه‌ای کمتر دیده‌شده

در این گزارش تهران یک «گنجینه کمتر شناخته‌شده» توصیف شده؛ شهری با ۲۲ منطقه و هزاران بنای تاریخی که بسیاری از آنها هنوز در حافظه عمومی جای نگرفته‌اند. برآورد‌های اولیه نشان می‌دهد بین سه تا پنج هزار بنای دارای ارزش تاریخی و معماری در سطح شهر وجود دارد؛ بناهایی که حدود نیمی از آنها همچنان ناشناخته‌اند یا کمتر معرفی شده‌اند. در میان آثار آسیب‌دیده، نام کاخ گلستان بیش از همه جلب توجه می‌کند که تنها اثر ثبت‌شده این شهر در فهرست میراث جهانی یونسکو نیز به شمار می‌رود. بخش‌هایی از این مجموعه مانند آینه‌کاری‌ها، ارسلی‌ها و محوطه تخت مرمر دچار آسیب شده‌اند؛ جزئیاتی که نشان می‌دهد خسارت‌ها فقط محدود به سازه نیست، بلکه تزیینات هنری و عناصر هویتی بنا نیز تحت تأثیر قرار گرفته‌اند.

از تخریب کامل تا آسیب‌های پنهان

بررسی فهرست ارائه‌شده نشان می‌دهد شدت آسیب‌ها طیفی گسترده دارد. فهرست ۶۶گانه آثار آسیب‌دیده تصویری از پراکندگی جغرافیایی و تاریخی این خسارت‌ها ارائه می‌دهد. این فهرست شامل بناهایی از دوره قاجار، پهلوی و معاصر است و طیفی از کاربری‌ها از کاخ‌ها و مساجد تا ساختمان‌های دولتی، فرهنگی و حتی زیرساختی را در بر می‌گیرد. احمد علوی، رئیس کمیته گردشگری و میراث فرهنگی شورای شهر تهران گفته است: در جریان حملات اخیر، ده‌ها اثر شاخص در نقاط مختلف پایتخت آسیب دیده‌اند؛ آثاری که از بناهای ثبت ملی و جهانی تا ساختمان‌های اداری، نظامی، فرهنگی و حتی زیرساختی را شامل می‌شود. او تأکید کرده فقط در یک بازه زمانی کوتاه، حدود ۵۰ اثر در تهران تحت تأثیر مستقیم حملات هوایی قرار گرفته‌اند؛ ازجمله تنها اثر ثبت جهانی شهر، یعنی کاخ گلستان و ۳۱ اثر

تخریب آثار تاریخی و میراث فرهنگی

تخریب بناهای تاریخی و میراث فرهنگی

گزارشی از آسیب به ده‌ها بنای تاریخی در پایتخت

تهران زیر آوار حافظه

ثبت ملی که در مجاورت نقاط هدف قرار داشته‌اند. همچنین ۳۲ اثر دیگر نیز دچار آسیب‌های جزئی یا احتمالی سازه‌ای شده‌اند و دست‌کم پنج بنای متعلق به معماری معاصر به طور کامل تخریب شده است.

کاخ‌ها، ارگ‌ها و میراث سلطنتی

در بخش تاریخی فهرست، مجموعه‌ای از مهم‌ترین کاخ‌ها و بناهای سلطنتی و حکومتی دیده می‌شود؛ ازجمله کاخ گلستان، کاخ مرمر، مجموعه سعدآباد، کاخ فرح‌آباد، کاخ عسرت‌آباد، کاخ سلطنت‌آباد، کاخ سرخه‌حصار (بیمارستان لواسانی) و کاخ شمس پهلوی. در کنار اینها، بخش‌هایی از ارگ تاریخی تهران و بازار تاریخی تهران نیز در فهرست آسیب‌دیدگان قرار دارند؛ دو عنصر کلیدی از هسته شکل‌گیری شهر که هم ارزش تاریخی دارند و هم کارکرد اجتماعی و اقتصادی. گزارش نشان می‌دهد دامنه آسیب‌ها به بناهای حکومتی و اداری نیز رسیده است؛ ازجمله ساختمان سابق ژاندارمری، کلانتری بازار، کلانتری بهارستان، ساختمان قدیمی مجلس شورای ملی، ساختمان سابق مجلس شورای اسلامی (سنا)، ساختمان دادگستری تهران، ساختمان شورای نگهبان، ساختمان نهاد ریاست‌جمهوری و بخش‌هایی از معاونت اول ریاست‌جمهوری. در این بخش، مرز میان میراث تاریخی و ساتارهای حکمرانی شهری کمرنگ شده و هر دو در یک میدان آسیب دیده‌اند. در میان فهرست آسیب‌دیدگان، مجموعه‌ای از مراکز فرهنگی و هنری نیز دیده می‌شود؛ ازجمله موزه هوا و فضا، موزه آبکینه، موزه صنعت برق ایران، موزه تاریخ کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، تالار حوزه هنری، رادیو تهران و فرهنگسرای نگارستان (موزه سابق قرآن کریم). در کنار اینها، خانه‌های تاریخی و فرهنگی نیز آسیب دیده‌اند؛ ازجمله خانه دؤلو، خانه پروفیسور عدل و عمارت وثوق الدوله.

ازری باستان تا تهران معاصر

در ادامه فهرست، بناهایی از دوره‌های مختلف تاریخی نیز دیده می‌شود؛ از آثار شهرری در دوره باستان تا سازه‌های قاجار، پهلوی و معماری معاصر. با تکمیل فهرست اولیه بناهای آسیب‌دیده، مرحله تازه‌ای در مدیریت این بحران آغاز شده؛مرحله‌ای که وارد فاز «مستندسازی، ارزیابی و طراحی برنامه مرمت» شده است. به گفته رئیس کمیته گردشگری و میراث فرهنگی شورای شهر تهران، همه موزه‌ها و خانه‌موزه‌های زیرمجموعه شهرداری موظف شده‌اند اقدامات پیشگیرانه را اجرا کنند و هم‌زمان روند شناسایی و ثبت جزئیات آسیب‌ها در دستور کار قرار دارد. در این مرحله، تمرکز بر تثبیت وضعیت موجود بناها و جلوگیری از تشدید آسیب‌هاست؛ موضوعی که در بناهای قاجاری و پهلوی اهمیت بیشتری دارد. مسئولان تأکید کرده‌اند مرمت گسترده فقط پس از پایان وضعیت اضطراری آغاز خواهد شد.

تخریب بناهای تاریخی و میراث فرهنگی

تخریب بناهای تاریخی و میراث فرهنگی

درخواست برای واکنش نهادهای بین‌المللی

مقامات شهری با استناد به کنوانسیون لاهه درباره حفاظت از اموال فرهنگی، از یونسکو، ایکوموس و ایکوم خواسته‌اند در برابر آنچه «نقض جدی قوانین حفاظت از میراث فرهنگی» عنوان شده، واکنش نشان دهند. در این موضع‌گیری تأکید شده بناهای تاریخی بخشی از حافظه جمعی ملت‌ها هستند و آسیب به آنها پیامدی فراتر از مرزها دارد. با وجود تأکید بر ضرورت بازسازی، آغاز عملیات گسترده منوط به پایان وضعیت اضطراری اعلام شده است. نبود برآورد دقیق از خسارت‌ها نیز از مهم‌ترین چالش‌های فعلی عنوان شده است. همچنین بررسی افزایش بودجه مرمت در متمم بودجه ۱۴۰۵ در دستور قرار دارد. دراین‌میان مسجد عسگری، دبیر کمیته پیگیری خانه‌های تاریخی تهران، بر ضرورت نقش‌آفرینی فعال‌تر وزارت میراث فرهنگی در مرحله «پس از جنگ» تأکید می‌کند. او در گفت‌وگو با «شرق» اعلام می‌کند مستندسازی فوری و منظم‌مند خسارت‌ها باید در اولویت قرار گیرد.

عسگری معتقد است وزارت میراث فرهنگی باید در هماهنگی با شهرداری و نهادهای امنیتی، تیم‌های تخصصی را برای ثبت دقیق آسیب‌ها اعزام کند تا مستندات استاندارد برای استفاده حقوقی، پژوهشی و بین‌المللی تهیه شود. ایران به کنوانسیون‌های بین‌المللی حفاظت از میراث فرهنگی در زمان جنگ پیوسته و امکان پیگیری از طریق نهادهایی مانند یونسکو وجود دارد.

چالش بازسازی و خطر از بین رفتن اصالت بناها

عسگری یادآوری می‌کند: پس از تخریب، بازسازی به یکی از چالش‌های اصلی تبدیل می‌شود و هنوز تقسیم وظایف میان دستگاه‌ها روشن نیست. او به آسیب برخی بناها ازجمله انستیتو پاستور، دانشگاه جنگ و خانه‌های وابسته به شخصیت‌های علمی و تاریخی اشاره می‌کند و می‌گوید این مجموعه‌ها نیز خسارت دیده‌اند. حتی آسیب‌های جزئی مانند در و پنجره‌ها نیز در حفظ اصالت بنا اهمیت دارد و جایگزینی ناهماهنگ می‌تواند هویت تاریخی را مخدوش کند. عسگری معتقد است مدیریت وضعیت نیازمند هماهنگی میان شهرداری و وزارت میراث فرهنگی است و معاونت‌های شهرداری نیز باید نقش فعال داشته باشند. گزارش‌های فعلی عمدتاً کلی و آماری است و خروجی اجرایی مشخصی ندارد. در نگاه کارشناسان میراث فرهنگی، مرحله پس از جنگ به اندازه خود بحران اهمیت دارد؛ چراکه تصمیم‌های شتاب‌زده در بازسازی می‌تواند به تغییر چهره تاریخی شهرها منجر شود. در این چارچوب، تأکید بر مستندسازی دقیق و نظارت تخصصی، تلاشی برای جلوگیری از «بازسازی بدون حافظه» در بافت‌های تاریخی کشور تلقی می‌شود. میراث تاریخی فقط ساختمان نیست، بلکه شبکه‌ای از خاطره، هویت و تجربه جمعی است. تهران در این روایت، شهری معرفی می‌شود که لایه‌های تاریخی آن همچنان ناشناخته باقی مانده و هر آسیب، بخشی از این حافظه را هدف قرار می‌دهد.

میدان آرژانتین در پی روابط سیاسی ایران و آرژانتین نام‌گذاری شده و سال‌هاست به یکی از نقاط مهم شهری پایتخت تبدیل شده است؛ اما این نام در مقاطع مختلف، همواره محل بحث و پیشنهاد برای تغییر بوده است.

این نخستین‌بار نیست که تغییر نام این میدان در پی ملاحظات سیاسی مطرح می‌شود. در دوره شورای دوم شهر تهران نیز پیشنهادهایی برای تغییر نام این مطرح شد؛ از جمله نام‌گذاری به نام آیت‌الله محمدباقر حکیم، اما این طرح‌ها به نتیجه نرسید.

در سال‌های بعد نیز پیشنهادهای مختلفی در فضای رسانه‌ای و شهری مطرح شد؛ از نام‌های نمادین مانند «تیم ملی ایران» تا طرح‌های مناسبتی، اما هیچ‌یک به تصویب و اجرای رسمی نرسیدند و عملاً مورد استقبال اجرایی قرار نگرفتند.

در جریان فضای جنگ اخیر نیز برای دومین‌بار بحث تغییر نام معابر در تهران مطرح شده است، نه به‌طور خاص این میدان؛ موضوعی که بار دیگر فضای نام‌گذاری‌های شهری را به صدر بحث‌ها آورده است.

در همین زمینه، پیش‌تر نیز علیرضا ناعلی در اظهاراتی از احتمال تغییر نام برخی معابر از جمله خیابان منسوب به علی دایی خبر داده بود؛ موضوعی که بازتاب رسانه‌ای گسترده‌ای پیدا کرد.

در ادامه این روند، شورای شهر تهران نیز وارد فاز تصمیم‌گیری شده است.

به پیشنهاد مهدی پیرهادی، تغییر نام میدان آرژانتین در صحن شورا مطرح و با موافقت اعضا روبه‌رو شد. بر این اساس رئیس کمیسیون سلامت، محیط زیست و خدمات شهری شورای اسلامی شهر تهران پیشنهاد تغییر نام میدان آرژانتین را به شورا ارائه داد.

این طرح با موافقت اعضا روبه‌رو و مقرر شد کمیسیون نام‌گذاری در جلسه آتی پیشنهادات را بررسی و جمع‌بندی نهایی را به صحن شورا برای تصویب ارائه دهند.

همچنین مقرر شد نام این میدان، به نام یکی از شهدای جنگ رمضان که روز گذشته در شورا مطرح و پیشنهاد شده بود با نظر اعضا نام‌گذاری شود.

میدانی که سال‌ها با یک نام شناخته شده، حالا دوباره در آستانه تغییر قرار گرفته؛ تغییری که اگرچه هنوز نهایی نشده، اما مسیر آن در شورا آغاز شده است. حال باید دید در نهایت چه نامی جایگزین خواهد شد و آیا این‌بار، سرنوشت پیشنهادها با دفعات پیش متفاوت خواهد بود یا این میدان همچنان در چرخه تکرار بحث‌های تغییر نام باقی می‌ماند؟

خبر

نام‌هایی که بر سربیک میدان می‌چرخند

از «حکیم» تا «تیم ملی»؛ حالا «شهدای جنگ رمضان» موج تازه برای تغییر نام میدان آرژانتین به صحن شورا رسید

شش‌روزه؛ بحث بر سر تغییر نام میدان آرژانتین، یکی از شناخته‌شده‌ترین نقاط شهری تهران، بار دیگر به جریان افتاده؛ این‌بار در فضای متأثر از تحولات سیاسی و شرایط جنگی، با پیشنهادی رسمی در شورای شهر که می‌تواند به تغییر نام این میدان به «شهدای جنگ رمضان» منتهی شود.

مدتی پیش مهدی اقراریان در توییتی با اشاره به مواضع سیاسی کشور آرژانتین نوشت ادامه استفاده

از این نام برای یکی از میداین مهم تهران ضرورتی ندارد و پیشنهاد داد این میدان با نام «شهدای جنگ رمضان» تغییر کند و حتی از شهروندان برای ارائه نام‌های جایگزین دعوت شد.

میدان آرژانتین در پی روابط سیاسی ایران و آرژانتین نام‌گذاری شده و سال‌هاست به یکی از نقاط مهم شهری پایتخت تبدیل شده است؛ اما این نام در مقاطع مختلف، همواره محل بحث و پیشنهاد برای تغییر بوده است.

این نخستین‌بار نیست که تغییر نام این میدان در پی ملاحظات سیاسی مطرح می‌شود. در دوره شورای دوم شهر تهران نیز پیشنهادهایی برای تغییر نام این مطرح شد؛ از جمله نام‌گذاری به نام آیت‌الله محمدباقر حکیم، اما این طرح‌ها به نتیجه نرسید.

در سال‌های بعد نیز پیشنهادهای مختلفی در فضای رسانه‌ای و شهری مطرح شد؛ از نام‌های نمادین مانند «تیم ملی ایران» تا طرح‌های مناسبتی، اما هیچ‌یک به تصویب و اجرای رسمی نرسیدند و عملاً مورد استقبال اجرایی قرار نگرفتند.

در جریان فضای جنگ اخیر نیز برای دومین‌بار بحث تغییر نام معابر در تهران مطرح شده است، نه به‌طور خاص این میدان؛ موضوعی که بار دیگر فضای نام‌گذاری‌های شهری را به صدر بحث‌ها آورده است.

در همین زمینه، پیش‌تر نیز علیرضا ناعلی در اظهاراتی از احتمال تغییر نام برخی معابر از جمله خیابان منسوب به علی دایی خبر داده بود؛ موضوعی که بازتاب رسانه‌ای گسترده‌ای پیدا کرد.

در ادامه این روند، شورای شهر تهران نیز وارد فاز تصمیم‌گیری شده است.

به پیشنهاد مهدی پیرهادی، تغییر نام میدان آرژانتین در صحن شورا مطرح و با موافقت اعضا روبه‌رو شد. بر این اساس رئیس کمیسیون سلامت، محیط زیست و خدمات شهری شورای اسلامی شهر تهران پیشنهاد تغییر نام میدان آرژانتین را به شورا ارائه داد.

این طرح با موافقت اعضا روبه‌رو و مقرر شد کمیسیون نام‌گذاری در جلسه آتی پیشنهادات را بررسی و جمع‌بندی نهایی را به صحن شورا برای تصویب ارائه دهند.

همچنین مقرر شد نام این میدان، به نام یکی از شهدای جنگ رمضان که روز گذشته در شورا مطرح و پیشنهاد شده بود با نظر اعضا نام‌گذاری شود.

میدانی که سال‌ها با یک نام شناخته شده، حالا دوباره در آستانه تغییر قرار گرفته؛ تغییری که اگرچه هنوز نهایی نشده، اما مسیر آن در شورا آغاز شده است. حال باید دید در نهایت چه نامی جایگزین خواهد شد و آیا این‌بار، سرنوشت پیشنهادها با دفعات پیش متفاوت خواهد بود یا این میدان همچنان در چرخه تکرار بحث‌های تغییر نام باقی می‌ماند؟